

[Poul Schlüter.]

linje og har forelagt sine afgiftsforslag, som formentlig vil blive vedtaget med et spinkelt flertal her i salen ved tredje behandling i morgen. Man har valgt nye afgifter og en fastholdelse af den hidtidige udskrivningsprocent i stedet for sparepolitikken som svar på problemerne, og derfor vil jeg da også sige, at jeg frygter, at de forhandlinger, som nu omsider, men alt for sent, skal føres mellem regering og opposition om besparelsesmuligheder, blot bliver skinforhandlinger. For som hr. Morten Lange har kundgjort: regeringen har ikke politisk handlefrihed til at vedtage store besparelser i et samarbejde med oppositionen. Det bliver ikke tålt og tilladt af SF.

Ved afgiftslovene sikrer regeringen sig et nyt milliardbeløb i offentlige indtægter, og med udskrivningsloven og udskrivningsprocenten på de 91 sikrer regeringen sig, at inflationen og prisstigningerne kan fortsætte, måske til næste år i et kraftigere tempo, end vi hidtil har set det, og det har været slemt nok.

De nye afgifter er der jo ingen andre til at betale end landets forbrugere. Hvem skulle dog ellers? Det klinger måske kønnere at tale om afgifter, som pålægges erhvervslivet — og det er jo i realiteten arbejdspladserne — end at tale om stigende direkte skatter, men effekten er, når det kommer til stykket, den samme. Det er befolkningen, som skal og må betale, og denne afgiftspolitik kan ikke resultere i noget som helst andet, end at vi får en prisstigningsbølge, som bliver stærkere, end den ellers ville være blevet.

Nu siger regeringen, at vi skal se dens politik som en helhed, altså både afgifterne og udskrivningsprocenten, den direkte beskatning og vel også det ejendommelige forslag om, at pengepolitikken i fremtiden skal styres af regeringen og ikke af Nationalbanken. Jeger egentlig tilbøjelig til at mene, at hvis man så regeringens foranstaltninger og lovforslag hver for sig, kunne de måske være tjenelige, men netop når man ser dem som en helhed, er det tydeligt, at de er ubrugelige over for vore økonomiske problemer. De tjener ikke til at bekæmpe betalingsbalanceunderskuddet. Det høje efterspørgselspres vil ikke længere kunne bekæmpes med de

klassiske midler, som var, men som ikke længer burde være nye skatter og afgifter.

Vi ved jo, at under de økonomiske vilkår, som eksisterer i dag, udløser en sådan skærpet skatte- og afgiftspolitik intet andet end krav om kompensationer, som trænger igennem i form af lønglidninger og alt det andet, som gang på gang repeterer sig selv i samfundsøkonomien.

Hele filosofien bag den økonomiske politik, regeringen fører, er efter vor opfattelse fuldstændig forfejlet. Udgiftsreduktioner er det eneste egnede hovedmiddel, hvad enten det drejer sig om betalingsbalanceproblemet, lønglidningen, prisstigningerne, eller hvad man ellers kan nævne. Dette økonomiske hovedmiddel afviser regeringen under pres fra sin samarbejdspartner.

Uanset hvilke kyndige regeringen spørger, om det er OECD, om det er EF, om det er vismændene eller sagt i al ubeskedenhed det konservative folkeparti, så er svaret det samme: hovedmidlet må være udgiftsreduktioner, hvis vi skal have genskabt en balance i den danske samfundsøkonomi, og det var derfor, vi i foråret forelagde vor ganske konkrete plan om reduktioner over 2 år i størrelsesordenen 9 mia kr.

Hvis regeringen studerer vismændenes analyser, så synes jeg, den må indrømme, at det understreges så kraftigt, som tænkes kan, at udgiftsreduktioner har en helt anden effekt end nye skatter og afgifter. Hvis man f. eks. som vismændene ser på forholdet mellem effekt af stigende ejendomsskatter og af personalereduktioner hos det offentlige, så er forskellen fabelagtig. Der er en mangedoblet virkning af personalereduktioner hos det offentlige sammenholdt med stigende ejendomsskatter. Men regeringen drager ikke ved lære af den visdom, eksperterne her stiller til rådighed for os. Tænk, hvis regeringen havde vist samme lyst til hastværk omkring besparelser, som den har vist over for nye skatter. Og nu kommer så det nye, den sidste streng på buen: nu skal regeringen, som ikke har været i stand til at styre statens økonomi, have midler til også at ordne bankernes, sparekassernes og andre pengeinstitutters lånepolitik, nu skal det i fremtiden minsandten være S og SF, som skal have ansvaret for pengepolitikken, hvor det hidtil var Nationalbanken. Jeg